

PONT. ritatis gratiâ, subjecto clausula adjungatur :
 A. XI. *Volumus autem, quod nati, ac consanguinei, et affines prædicti unicam dictam Missam, vobis quidem præsentibus, audire tantummodo, nunquam verò celebrari facere audeant. Ut autem, quæ Indultariæ personæ sint, facile agnosciposset, sine quarum præsentia Missa celebrari non potest, neque, qui eandem audit, præcepto satisfacit; adjunximus, ut pro Indultariis personis illæ haberentur, quæ in Fronte, seu Inscriptione Brevis nominatæ forent, cum ad easdem ipsas Breve dirigatur.*

§. 16. Nos ab hujusmodi norma minimè recedimus : verùm quia aliqua interdum in corpore Brevis persona nominatur, qua præsentem conceditur, ut Missa celebrari possit et quod alii affines; consanguinei, vel familiares eandem audientes, præcepto satisfaciunt, etiamsi prædicta persona in Fronte Brevis minimè nominetur, hinc est, quod, firma semper ea regula manente, ut possit in privato Oratorio Missa celebrari, dum aliqua ex Indultariis personis adsistit, quæ in Fronte, seu Inscriptione Brevis nominatur; dicimus, posse Missam celebrari, etiamsi nulla earum personarum præsens adsit, quæ in Fronte, seu Inscriptione Brevis nominatur, dummodo illa præsens sit, cui in Brevis corpore nominatim et expressè facultas tribuitur, ut possit in privato Oratorio tum cum ipsa adsistat, facere ut Missa celebretur.

Exemplum ejus rei afferatur. §. 17. Atque ut res exemplo magis pateat : Datur Viro et Uxori facultas faciendi, ut in privato Oratorio Missa celebretur, atque ad hos Breve dirigatur. Hic autem Vir superstitem habet Matrem; hæc verò in Fronte, seu Inscriptione Brevis minimè nominatur; verùm cum in Brevis corpore dicatur, quod ipsa quoque Mater eandem Missam celebrari facere possit, et valeat; id sufficiens est, ut sola Matris præsentia adhibita, Missa in Oratorio celebrari possit, etiamsi Mater in Fronte, seu Inscriptione Brevis nominata non sit. Quæ hactenus

dicta sunt, in hujusmodi generis Brevibus indicantur; verùm curæ Nobis erit, ut in posterum feliciùs etiam, et sine ulla confusione exprimantur.

§. 18. In consuetis sive ordinariis Brevibus, solemnem, quemadmodum dictum est, dies excipiuntur, quos inter Natalis Christi Domini dies recensetur, in quo tres a quolibet Sacerdote Missæ celebrantur. Interdum illi, qui privati Oratorii Breve habet, extraordinarium Breve conceditur, in quo eidem, valetudinis causâ, Missam domi audire diebus etiam exceptis permittitur. Cum autem in hujusmodi Brevibus de unica tantum Missa sermo sit; orta difficultas fuit : num possent die Natalitio a Sacerdote, qui in ipso celebrabat, tres Missæ celebrari, de quo cum Nos eo tempore, quo Concilii ejusdem a Secretis eramus peculiarem Dissertationem conscripsissemus, atque in lucem edidissemus, sub die 13. Januarii anni 1725. resolutum a Congregatione fuit, quod a Sacerdote tres Missæ celebrari possent, quemadmodum tom. 3. Thesauri Resolutionum pag. 109. et seq., et pag. 116. videre est.

§. 19. Reliquum est, ut de Sacris Functionibus dicatur, quæ in iis Oratoriis fieri possunt, quæ in domibus privatorum sunt; et in quibus non plures, quam unicam tantum Missam celebrari permissum est, nisi cum forte enipiam ex speciali gratia concessa facultas esset faciendi, ut secunda celebretur. Quod ad Baptismatis Sacramentum attinet, jam in Vientiensi Concilio sub Pontifice Clemente V. decretum fuit, ne Baptismus in aliis locis conferri posset, præterquam in Ecclesiis, in quibus Sacri hujus Lavacri Fontes reperiuntur, nisi cum casus necessitatis adesset, aut cum de Regum, vel Principum filiis ageretur, quemadmodum in Clementina unica de Baptismo, et ejus effectu, videre est.

§. 20. Quod autem Sacramentum Pœnitentiæ respicit, jam in Rituali Romano sub Titulo de Pœnitenti-

ANNO
1751.

2. Si permittatur celebratio Missæ diebus excipi solitis in Nativitate Domini celebrari poterunt tres Missæ

3. Baptismus, extra casum necessitatis, ministrari nequit in Oratoriis privatis, præterquam Filiis Regum, ac Principum.

4. Nec

PONT. *Sacr. Pœnitentiæ*, cum de Sacerdote sermo fit, A. XI. qui Confessiones audit, statutum fuit: *In Ecclesia Sacramentali, non autem in privatis ædibus, confessionum, nes audiat, nisi ex causa rationabili, quæ cum extra incidit, studeat tamen id decenti, ac patienti loco præstare.* Rituale a Pontifice Paulo V. confirmatum fuit. Et magnus Ecclesiasticæ disciplinæ Instaurator Sanctus Carolus Borromæus tum in Instructione Sacramenti Pœnitentiæ, tum in Monitis ad Confessarios, atque in primo suo Provinciali Mediolanensi Concilio, id inculcare non prætermisit, quemadmodum in Actis Ecclesiæ Mediolanensis, editionis Civitatis ejusdem *part. 1. pag. 11. part. 4. pag. 520. eadem part. 4. pag. 761., et pag. 773.* videre est; *pag. autem 775.* Superioribus Regularium inculcat, ut id a Subditis eorum exactè adimplendum curent. Cum autem a prædictis Confessariis Regularibus prolata in medium factas esset audiendi ubique Confessiones Fidelium, quam sibi ea ratione asserebant, quod in Pontificis Clementis X. Bulla, *Superna*, nulla loci limitatio feret; idem ipse Pontifex declaravit, *nullam facultatem* (in prædicta Constitutione sua) *fuisse tributam Regularibus audiendi Confessiones Sacramentales in privatis domibus, ac proinde minimè licere eisdem Regularibus cujusvis Ordinis etc. Sacramentum Pœnitentiæ administrare in domibus privatis extra casus a Jure permisos.* Quod decretum cum Præsulis Fagnani subscriptione editum, variis in locis impressum est; ut in Appendice ad Synodum Fulginatensem, quæ a bon. mem. Josaphat Baptistelli Civitatis ejusdem Episcopo anno 1722. celebrata fuit.

5. Commu-
nio Pa-
schalis in
Ecclesia
Parochia-
li sumen-
da est.

§. 21. Quod pertinet ad Communionem Paschalem, quæ ab unoquoque Catholico Paschalis in Ecclesia Decreti Concilii Lateranensis in *Cap. Omnis utriusque sexus, de pœnitentiis, et remissionibus*, tum Concilii Tridentini *sess. 13. cap. 8. can. 10.*, nemo est, qui ignoret, præceptum

hoc in propria Parochiali Ecclesia adimplendum esse, aut in alia Ecclesia cum proprii Episcopi, vel Parochi licentia, secundum varias Diœcesum consuetudines. Porrò fel. record. Prædecessor Noster Paulus Papa IV. Fratribus Minoribus privilegium concessit, ut Sacram Eucharistiam omnibus Christifidelibus in eorum Ecclesiis distribuere possent, excepta tamen die Paschatis Resurrectionis; atque hoc privilegium a sanctæ memoriæ altero Prædecessore Pio Papa V. *per communicationem*, ut dicitur, ad omnes Regulares extensum fuit.

§. 22. Verùm quia, secundum præcedentem Eugenii IV. Constitutionem, Paschale tempus, intra quod Communionis præceptum adimplendum est, a Dominica Palmarum initium habet, ac Dominica in Albis terminatur; cum exortum dubium fuisset, num licitum Regularibus foret intra præscriptum eorumdem dierum terminum Sacram Eucharistiam Fidelibus in eorum Ecclesiis distribuere; resolutum fuit: die Paschalis nemini distribui posse, ne illis quidem, qui intra Sanctiorem Hebdomadam Paschali præcepto in propria Parochiali Ecclesia satisfecissent; posse quidem Regulares aliis Paschalis temporis diebus Fideles in eorum Ecclesiis Sacra Eucharistia reficere; hac tamen conditione, ut Communionem refecti scirent, non ideo se a præcepto illo exemptos esse, ut Paschalem in propria Parochiali Ecclesia Communionem recipere deberent. Illustria Congregationis Concilii Decreta sunt quibusdam in Causis, Senonensi videlicet, Burdegalensi, et Mechliniensi, quæ a Nobis in Nostro *de Synodo Diœcesana Tractatu lib. 7. cap. 42. n. 3.* relata sunt.

§. 23. Extra Paschalem verò Communionem, cum in Sacro Tridentino Concilio *sess. 22. cap. 6. de Sacrificio Missæ*, quæ subjicimus verba legantur: *Optaret quidem Sacrosancta Synodus ut in singulis Missis Fideles adstantes non solum spirituali affectu, sed Sacramentali etiam*

ANNO
1751.

Regula-
ribus ve-
titum, in
die Pa-
schatis S.
Euchari-
stiam di-
stribuere
in eorum
Ecclesiis
non Pa-
rochialibus.

Non ta-
men id
vetitum
aliis die-
bus intra
terminum
Paschale,
salvo im-
plemento
præcepti
in Pa-
rochiali Ec-
clesia.

In Ora-
toris pri-
vatis, ex-
tra Com-
munionem Pa-
schalem

PONT. *Eucharistiæ perceptione communicarent, quo*
 A. XI. *ad eos Sanctissimi hujus Sacrificii fructus ube-*
 ricebit S. *rior perveniret, non defuit qui ex iisdem verbis*
 Eucharisti- *deduceret, quod certè et clarè inde consequa-*
 stiam su- *tur, ut in privatis Oratoriis, quando in ipsis*
 mere, si *celebrandi Missam facultas est, distribui Eu-*
 Episcopi *charistia possit iis, qui Missæ præsentibus adsunt;*
 licentia *neque ad hoc præstandum ullo particulari In-*
 accedat. *dulto opus sit. Super hujusmodi quæstionis ca-*
pite Nos in nostra Institut. 34. §. 3. disserui-
mus, inter eas, quas tum, cum Bononiæ resi-
deremus, Ecclesiæ illius Archiepiscopatum ge-
rentes, publicavimus, quas quidem institutio-
nes cum Italico Sermone edidissimus, postea
Romæ latinè reddita, atque impressæ sunt.
Ibi autem expositam paulo ante opinionem re-
tulimus; verùm aliam esse subjunximus, quæ
Episcopi licentiam requirit, ut qui domesticum
Oratorium domi habet, dum Missæ in eodem
interest, communicare possit. Hujusmodi opinio
tum bono rerum ordini, tum Romanæ etiam
consuetudini, siye praxi, cohærens Nobis visa
est; ac proinde ordinavimus, ne in privato
Oratorio recipi Communicatio posset ab iis, qui
in eodem Missæ intersunt, quam vel Sæcularis
Sacerdos, vel Sacerdos Regularis celebraret, nisi
vel nostram, vel Generalis Vicarii nostri licen-
tiam obtinuisset.

Rectus *§. 24. Neque etiam in præsens voluntas No-*
 disciplinæ *bis, aut ratio est, cur ab hoc Systemate rece-*
 ordo po- *damus. Siquidem, cum Nos in magna illa con-*
 stulat, ut *troversia, super Communionem illis distribu-*
 hac in re *enda, qui Missæ præsentibus cum sint, eandem*
 Episcopo- *petunt, quæ aliquot abhinc annis in Italia*
 rum sta- *exorta fuit, postquam Tridentini Concilii verba*
 tata ob- *retulissimus, atque eorum zelum commendas-*
 serventur *semus, qui inter Sanctæ Missæ celebrationem*
Communionem recipiunt; Ecclesiasticos quoque
Pastores excitavissimus, ne Eucharistico cibo
illos fraudarent, qui ejusdem famelici forent;
cum, inquam, animadvertissimus, ejusmodi
circumstantias dari posse, in quibus vel tem-

poris, vel loci ratione, Episcoporum prudentia
 opportunum factu existimet, Sacram Eucharisti-
 am etiam illi, qui Missæ interfuit, minimè
 distribui; eo magis quod, juxta præsentis tem-
 poris disciplinam libera eidem facultas pateat,
 ut eadem alio loco, atque alio tempore reci-
 pere possit; ordinavimus, ut in hoc debita
 proprii Superioris præcepto obedientia præstari
 deberet; cui qui morem gerere recusasset, ni-
 mis manifestum indicium præbuisset, quam
 parum animo dispositus ac paratus esset ad Al-
 taris Sacramentum recipiendum; quemadmo-
 dum in Litteris nostris, quarum initium est: *(†) Hujus*
Certiores effecti, et quæ in Bullario nostro tom. Edit. vol.
1. n. 64. (†) leguntur, videre est. I. p. 439.

§. 25. Atque hæc sunt, Venerabiles Fratres, *Premis-*
 quæcumque in Encyclica hac Epistola nostra *sorum De-*
 Vobis exponere opportunum existimavimus, a *cretorum*
 quo quidem satis intelligetis, quod, legendis et *expositio*
 considerandis Apostolicis Litteris concessionum *omnem*
 Oratorii, Decessorum nostrorum Decretis, ha- *ignorantia*
 rum Congregationum Resolutionibus, quæ a *excusa-*
 Nobis, etiam in præsentia confirmata sunt, *sationem*
 nullus amplius litibus, et controversiis locus *de medio*
 reliquus sit. Verùm quia Vos illud fortasse *tollit.*
 Nobis responsuros arbitramur, optimè quidem *hæc omnia*
 hæc omnia habere, verùm eò difficultatem re- *habere, verùm*
 dire, quod quæcumque decreta atque ordinata *eò difficultatem*
 sunt, minimè observantur; ne grave vobis sit, *re-*
 hoc per Nos reponi, quod si inobservantia ex *dire, quod*
 neglecta Brevium lectione, et consideratione, *quæcumque*
 aut ex ignorance Decretorum, et Pontificia- *decreta atque*
 rum resolutionum, originem habet, Nos qui- *ordinata*
 dem in hoc nunquam culpandi erimus; idque *sunt, minimè*
 nunc maximè, postquam, ingravescente licet *observantur;*
 ætate postra, et multis ac difficillimis curis as- *ne grave vobis*
 siduè Nos prementibus, in Encyclicam hanc *sit, hoc per*
 Epistolam nostram, quidquid hac super re scire *Nos reponi,*
 opus erat, inserere non detrectavimus.

§. 26. Quod si Vos etiam id præstare cura- *Eadem*
 bitis, ut in Diœcesanis Synodis vestris, in ve- *in ve-*
 stris item Edictis, quæ a Vobis pro bono Diœ- *in Diœce-*
 sanis Sy-

ANNO
1751.

PONT. A. XI. nodis, et Episcoporum Edictis publicanda sunt.

cesis vestræ regimine publicantur, Pontificiorum Decretorum, ac Resolutionum desuper indicatarum observantiam inculcetis; duplex inde bonum extabit, ut et vivam in Vobismetipsis eorundem memoriam teneatis, atque ab aliis aut ignorantiam expellatis, aut eandem, utpote crassam deinceps atque supinam, inexcusabilem reddatis. Hanc agendi rationem ac normam tenuerunt, atque in præsentia tenent nostri Italiæ Episcopi, qui aut Pontificiorum Decretorum, quæ super privatis Oratoriis condita sunt, Summam in Synodis suis inseruerunt, aut in Appendice ad ipsas Synodos eadem Decreta *per extensum* adjunxerunt, quemadmodum in Synodo anno 1724, a bon. mem. Cardinali de Via Arimini habita, in altera anno 1726. celebrata a bon. mem. Cardinali Pignatelli Archiepiscopo Neapolitano, atque etiam in ea, quæ anno 1736. habita fuit a Venerab. Fratrem nostro Annibale Cardinale Albano, Sabinensi tunc temporis Episcopo, atque in aliis multis, videre est.

Indultariis etiam demonstranda, cum in terminatione amissionis Privilegii.

§. 27. Non ex eorum numero Nos sumus, quibus persuasum sit, omnia in nostra tempora inconvenientia incidere, atque ea præsentibus diebus contingere scandala, quæ numquam præteritis temporibus evenerint. Satis superque pro certo habemus, ea, quæ hodie fiunt, alio tempore accidisse. Ac ne a proposita re longius recedamus, illud dicemus, quod si hodie sacræ leges ad privata Oratoria pertinentes a Sacerdotibus violantur, propter præsidium, quo nituntur, Magnatum Sæculi, apud quos Cappellani munere inserviunt; idem nono etiam Sæculo eveniebat, cum S. Agobardus tunc temporis Archiepiscopus Lugdunensis, de eadem re queratur in suo Tractatu *de Privilegio et jure Sacerdotii cap. 11.* Non tamen idcirco vobis Sacerdotalis constantia, atque animus deponendus est. Pia ac religiosa Polonorum Natio est; et, si quando aliquis abusus in privatis ejusdem Oratoriis contingat, cum id Magnati, cujus

ANNO 1751.

cujus in domo commissus, aut introductus est, notum fiat, rationes adducendo, et ostendendo, quod per abusus privilegium amittitur; sperare est, ipsum omne suum inobedienti Cappellano præsidium certo sublaturum. Et si quando infortunium accideret, ut hac ratione finis non obtineretur; præsto vobis semper spiritualia arma sunt, quibus contra Cappellanum uti potestis. Fortasse autem si hac ratione factum esset, quum primum de inconvenienti rescitum fuit; pace omnium dicemus, res non eo progressuras fuisse, in quo nunc statu sunt, si cut ex recursibus ad Nos delatis notum factum est quorum causa ad Encyclicam hanc Epistolam nostram conscribendam animum adduximus.

§. 28. At enim inconvenientia a Privilegiatis, et Exemptis proficisci vos fortasse dicturos prævidemus, nimirum a Regularibus, de quibus in prædicto recurso ad hanc Sanctam Sedem facto plura insinuantur. Nos autem id vobis dicimus, nulla privilegia, nec exemptiones esse, quæ impedire possint, quominus abusus extendentur.

§. 29. Habebant sine dubio Regulares privilegium Altaris viatici, et ut super eodem Altari Missam, ubicumque locorum forent, sine ulla Episcoporum licentia, celebrare possent, quemadmodum in Decretali Honorii III. *in cap. In his, de privilegiis*, videre est; a quo deinde privilegio fiebat, ut Missam possent celebrare etiam in domibus laicorum, sive super Altari viatico, sive super Altari fixo, etiamsi laicus privilegium Oratorii privati minimè haberet; propter eam rationem, quod privilegium celebrantis suum vigorem haberet, licet celebrationis locus minimè privilegiatus foret. Verùm cum Sacrum Tridentinum Concilium in citata *sess. 22. in Decreto jam citato de observandis, et evitandis in celebratione Missæ*, Episcopis præcepisset, ne permittant, ut in privatorum domibus Missæ celebrentur a Sæcularibus, aut a Regularibus quibuscumque, eisdemque de-

PONT. A. XI. disset facultatem procedendi, tanquam Apostolicæ Sedis Delegatos, contra refractarios: *Ut Delegatis Sedis Apostolicæ; atque omnibus privilegiis, exemptionibus, et consuetudinibus contrariis, cujuscumque generis essent, derogasset: Non obstantibus privilegiis, exemptionibus, appellationibus, ac consuetudinibus quibuscumque; hinc necessariò consequitur, Sacrum Concilium Tridentinum tam præcedentibus Altaris viatici privilegiis derogasse, quàm facultati Missam in privatorum domibus, sine Episcopi licentia, celebrandi; atque ulterius Episcopum, tanquam Sedis Apostolicæ Delegatum, contra inobedientes procedere posse, etiamsi exempti sint; nullum verò amplius esse privilegium, vel exemptionem, quæ obstat, quæque impediatur, quo minus abusus tollantur.*

Privilegia in corpore juris clausa, etiam sine speciali mentione, a Trid. Synodo abrogata. §. 30. Nihil autem valet ea, quæ a quibusdam promovetur, assertio, videlicet, Concilium privilegio, de quo agitur, minimè derogasse, eo quod illud *in corpore Juris* inclusum sit; etenim Sacrum Concilium Tridentinum iis etiam derogare privilegiis consuevit, quæ *in corpore Juris* inclusa sunt, nulla etiam de iis expressam mentionem faciendo, sed simpliciter aliquid contrarium ipsis determinando, generali adjecta ad contraria privilegia derogatione; quemadmodum celebris Præsul Fagnanus *in cap. Nonnulli n. 42. et seq. sub tit. de Rescriptis* ample demonstrat.

Altaris viatici Indultum pro locorum necessitatibus tantum conceditur. §. 31. Quod si fortè quis hoc unquam objiceret, concessum sæpe ab Apostolica Sede fuisse, atque etiam nunc, post Tridentinum Concilium, Altaris viatici usum concedi; Fraternitatibus vestris notum esse debet, hujusmodi privilegium in iis locis concedi, ubi Ecclesiæ non sunt, aut si sunt, talis Hæreticorum potentia est, ut in easdem Catholici non sine gravi periculo ad audiendam Missam convenire possint. Uno verbo præcisè necessitati providetur; quod quidem, ut optime perspexit,

ab eo, de quo agimus, casu, planè diversum est. ANNO 1751.

§. 32. Gregorii XIII. Decessoris nostri privilegium legite, quod anno 1580. Fratribus Ordinis Prædicatorum Provinciæ Poloniæ concessit, quod Bullariis Religiosæ illius Familiæ tom. 7. pag. 192. insertum est: *In quibusdam Civitatibus, Oppidis, et locis Provinciæ Poloniæ tanta hæreticorum potentia, et impietas existit, in quibus ut Catholicos impunè opprimant, nec iisdem Catholicis Missas in Ecclesiis, quarum raritas in illis partibus existit, audire tuto liceat. Nos supplicationibus tuis in hac parte inclinati, tibi, ac pro tempore existenti Ordinis Fratrum Prædicatorum Provinciæ Poloniæ Priori Provinciali, ut licentiam, et facultatem dictis Professoribus Altaria portatilia habendi cum debitis reverentia, et honore, super quibus in domibus Nobilium Civium, et Incolarum Civitatum, Oppidorum, et locorum dictæ Provinciæ, in quibus vel Ecclesiæ desunt, vel tanta est hæreticorum potentia, et impietas, ut impunè opprimant, in locis ad hoc congruentibus, et honestis, per se ipsos Missas in præsentia Personarum Catholicarum celebrare possint, in casibus necessitatis tantum, ita quod eis ad culpam nequeat imputari, concedere valeatis, Apostolica auctoritate tenore præsentium de speciali gratia indulgemus.*

§. 33. Legite item jam superius citatum Decretum Clementis XI. Decretum, quod, majoris etiam commoditatis vestræ gratiâ, hic annexum vobis transmittimus; etiamsi, tum cum illud conditum fuit, præter publicationem ejusdem Romæ factam, ad Ordinarios per loca, tam intra, quàm extra Italiam, transmissum fuisse, sciamus. Ab ipso autem, absque eo quod nostris Privatorum, et animadversionibus Nos idem roborandum suscipiamus, (quod quidem facere Nobis in proclivi esset, cum præstantiorum, inter Pontificii Juris peritos, Auctorum assertiones ubique in promptu sint,) manifestè cognoscere poteritis, subsistant necne amplius

PONT. portatilis Altaris privilegia, quæ Regularibus
A. XI. concessa fuerunt, et num a Tridentino Concilio
eisdem fuerit derogatum. Cognoscetis, num
permissum Regularibus sit, secundam in pri-
vato Oratorio cuiusdam concessio Missam cele-
brare, cum prima jam celebrata est, nec pro
secunda hujusmodi Missa peculiare Indultum
adest. Cognoscetis, num in prædictis privatis
Oratoriis licitum eisdem sit, vel ante Auro-
ram, vel post Meridiem, Missam celebrare;
num celebrare eandem possint diebus iis, qui
in Indulto excipiuntur. Cognoscetis demum,
num, exemptione non obstante, contra delin-
quentes procedendi potestas vobis sit. Licet au-
tem nulla omnino hujusce rei necessitas sit, il-
lud Nos in præsentia Decretum confirmamus,
ac Fraternitatum vestrarum curæ committimus,
ut pro exacta ejusdem observantia invigiletis;
cum minimè commendatione dignum sit ad Se-
dem Apostolicam recurrere, inconvenientia ex-
ponendo, nisi prius adhibita cum vigore ea
remedia sint, quæ ab ipsa Apostolica Sede
contra hujusmodi inconvenientia subministrata
fuerunt.

Regula- §. 34. In eo, qui ad Nos factus est, recursu,
ribus non alterius etiam inconvenientis mentio fit, quod
licet, scilicet, sine licentia vestra, Regulares exorci-
contradi- zent; de hoc tamen nihil dicitur, utrum per
centeEpi- vos, aut in Synodis vestris, aut in vestris Edi-
scopo, ex- ctis decretum fuerit, ne ullus Sacerdos, vel
ercizare, Sæcularis, vel Regularis exorcizare audeat, sive
etiam in propriis in sua, sive in aliena Ecclesia, sive intra,
in Ecclesiis, sive extra Cœnobium, quin prius a vobis ap-
et Cœno- probatus sit, atque ita, quin ante licentiam a
biis. vobis obtinuerit. Hoc illud est, quod præstari
debet, quodque ab Episcopis præstari solet,
quemadmodum apud Clericatum *de Sacramento
Ordinis decis. 19. num. 42.*, ubi Episcopales Syn-
odos affert, videre licet. Quod si nihilomi-
nus, postquam a vobis, tam in hac materia,
quàm in alia Oratoriorum privatorum, quan-
tum in vobis est, præstitum fuerit, vestra ni-

hilominus præcepta violabuntur, ac poenæ a ANNO
vobis impositæ et inflictæ negligentur; nequa- 1751.
quam certè Nos Officio nostro deerimus, ut
totam auctoritatem nostram in favorem ve-
strum interponamus; cum nihil antiquius No-
bis sit, quàm ut Episcoporum, qui Fratres
nostri sunt, jura sarta tecta serventur. Interim
tam Fraternitatibus vestris, quàm Populis curæ
vestræ commissis Apostolicam Benedictionem
peramanter impertimur.

Datum ex Arce Gandulphi die 2. Junii 1751. Dat. die
Pontificatus nostri Anno Undecimo. 2. Junii
1751.

DECRETUM

Felicis recordationis Clementis PP. XI. circa
celebrationem in Oratoriis privatis emana-
tum 15. Decembris 1703.

*N*ONNULLI Episcopi, et complures Regulares,
sub prætextu privilegiorum, ea sibi licere putant,
quæ prohibita sunt; siquidem Episcopi etiam in
aliena Diœcesi, extra domum propriæ habitatio-
nis, in privatis Laicorum domibus erigi faciunt
Altare, ibique per unum, aut plures e suis Cap-
pellanis vivificam Christi Hostiam immolari;
Regulares verò in quibusdam Magnatum, seu
aliarum Nobilium personarum privatis Oratoriis,
quæ certis quandoque ex causis a Sede Aposto-
lica concedi solent, celebrare audent, vel plures
Missas, quam in iis sit indultum, vel absque
præsentia personarum, quarum contemplatione
gratiosa concessio emanavit, vel extra debitas
horas, et post meridiem, vel illis etiam diebus,
quibus per Constitutiones Diœcesanas, aut etiam
Decreta Sacræ Congregationis Concilii, celebrari
prohibetur, aut quæ in ipsis Indultis Apostolicis
excipiuntur, quo minus in illis celebrari possit,
aut etiam altari portatili uti non verentur, in

PONT. SACRARUM SANCTIONUM CONTEMPTUM, ac Sancti Sa-
 A. XI. CRIFICII irreverentiam. Quamobrem, ad abusus hu-
 jusmodi eliminandos, et ad instaurandam vene-
 rationem tremendo Mystero debitam, Sanctissimus Dominus Noster, ex unanimi Voto S. R. E. Cardin. Concilii Trid. Interpretum, inherendo declarationibus aliis hac de re editis, expressè declarat: Episcopis et his majoribus Prælatibus, etiam Cardinalatus Dignitate fulgentibus, neque sub prætextu privilegii clausi in corpore Juris, neque alio quoquo titulo, nullo modo licere extra domum propriæ habitationis, in domibus Laicis, etiam in propria Diœcesi, quod fortius intelligitur in aliena, etiamsi Diœcesani consensus adhiberetur, erigere Altare, ibique Sacrosanctum Missæ Sacrificium celebrare, sive celebrari facere. Ac pari modo in Oratoriis privatis, quæ per Sanctam Sedem concessa fuerint, non licere Regularibus cujusvis Ordinis, aut Instituti, seu Congregationis, etiam Societatis Jesu, aut etiam cujuscumque Ordinis Militaris, etiam S. Joannis Hierosolymitani, aut aliis quibuscumque Sacerdotibus, etiamsi essent Episcopi, in iis celebrare in diebus Paschatis, Pentecostes, Nativitatis Christi Domini, aliisque anni Festis solemnioribus, ac diebus in Indulto exceptis. In reliquis verò diebus, prædictis Regularibus, et Sacerdotibus quibuscumque, etiam Episcopis, in præfatis Oratoriis celebrare non licere, ubi jam unica Missa, quæ in Indulto conceditur, fuerit celebrata; super quo celebraturus teneatur diligenter inquirere, et de eo se optimè informare: atque illa etiam in casibus præmissis celebrari nequeat post meridiem; demandando ulterius, et declarando in omnibus casibus, personas quascumque dictas Missas audientes nullatenus præcepto Ecclesie satisfacere. Quo verò ad Altare portatile, iterum inherendo declarationibus supradictis censuit, licentias, seu privilegia concessa nonnullis Regularibus in Cap. In his, de privil. ac per aliquos Summos Pontifices aliis Regularibus communicata, utendi dicto altari portatili, in eoque

celebrandi absque Ordinariorum licentia, in locis, ANNO
 in quibus degunt, omnino revocata esse per idem 1751.
 Concilium Tridentinum, atque idcirco eosdem Regulares prohibendos, ne illis utantur, ac mandandum, prout præsentis tenore mandat Episcopis, aliisque Ordinariis locorum, ut contra quoscumque contravenientes, quamvis Regulares procedant, etiam tamquam Sedis Apostolicæ Delegati, ad pœnas præscriptas per idem Sacrum Concilium in dicto Decreto sess. 22. c. unico, usque ad Censuras latæ Sententiæ: tributa etiam iisdem facultate per hoc Decretum, ita procedendi, perinde ac si per Sanctam Sedem specialiter concessa fuisset: et ita Sanctitas Sua declarat, et servari mandat etc.

